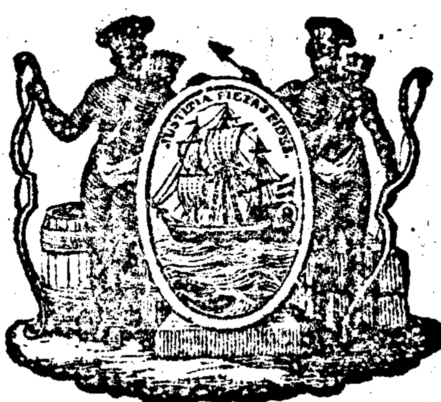
N°. 6.

ZATURDAG, den

A°. 1839.

19den JANUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 16 Januarij 1839.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de na te melden Slaven, te weten:

1°. ANTHONY DESSÉ qq. ROBERT CRUDEN privé en qq. Boedel GEORGE CRUDEN, voor de Slaven *Carolina*, *Sarah* en *Robert*; aankomende de Plantaadje *Union* ½.

2°. ALEXANDER SALOMONS, voor de Slavin *Finette*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* worden verleend.

De Gouvernements Secretaris
G. S. DE VEER.

Tweede Oproeping.

De Commissie van INSCHRIJVING EN VRIJSTELLING voor de SCHUTTERIJ van *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal *ad interim* bij Gouvernements-Order dd. 10 dezer, N°. 314 | 19, roept bij dezen op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar doorgaands bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben; voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1839, den vollen ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben, en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* nog niet zullen hebben bereikt, en alzoo hun *Vijftigste* nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelde te behooren, met uitzondering nogthans van zoodanige, welke volgens Art. 3 van het *Reglement voor de Schutterij*, gearresteerd den 31sten December 1835 en 13 Mei 1836, of van schriftelijke FINALE VRIJSTELLING van de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling dd. 6 Februarij 1837 en 29 Januarij 1838, voorzien zijn.

Zij zal hare *tweede* zitting houden op Maandag den 21sten Januarij 1839, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur en hare werkzaamheden voor die zitting bepalen, tot de personen wier namen aanvangen met de letters van A tot en met Z.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letters en het Nummer hunner Woonplaats, en den naam der Straten moeten opgeven.

Paramaribo, den 27 December 1838.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 24 November.

De *Courier* behelst het volgende artikel: Men verzekert ons, dat het Fransche gouvernement zich aan Lord Palmerston gewend heeft om te vernemen of, indien een Fransch leger op Belgisch grondgebied trok, om weerstand te bieden aan de pogingen van Pruisen tot uitvoering der 24 artikelen, Engeland zich tot Frankrijk zoude willen voegen. Verder vernemen wij dat zijne Lordschap stellig het geven van eenige dusdanige belofte geweigerd heeft. Het ware inderdaad moeijelijk te begrijpen, dat een Engelsche minister baldadig zijn vaderland in een naauwere betrekking met de mannen, die thans in Frankrijk het bewind voeren, zoude willen brengen. De niet te betwisten en onverantwoordelijke schending van den geheelen geest van het viervoudig verbond is nog te versch in het geheugen, en de rampzalige gevolgen zijn van eenen te ernstigen aard geweest, dan dat wij eene der voornaamste oorzaken van den tegenwoordige toestand van Spanje zouden kunnen uit het oog verliezen. Ware de Koning der Franschen aan zijne verpligtingen ten opzigte van Spanje getrouw gebleven, dan zeker zou de Europesche staatkunde thans geheel verschillend zijn van hetgeen zij werkelijk is. Een eerlijk verbond tusschen Engeland en Frankrijk zou de voortgaande beweging van de zaak der vrijheid ondersteund hebben, en er zou thans niet de allerminste vrees voor eene stoornis van den algemeenen vrede in Europa bestaan. Zoo dat verbond thans niet zoo volmaakt is als wij gewenscht hadden en als de belangen der beide landen vorderen, dan rust de blaam daarvan, zeer zeker, niet op het Engelsche gouvernement.

Wij hellen echter geenszins over tot de vrees dat koning Lodewijk Filips en zijne tegenwoordige raadslieden eene zoo roekelooze gedragslijn zal volgen om een leger in Belgie te doen rukken, en wij gelooven evenmin dat de beraadslagingen der Conferentie tot die hoogte gekomen zijn dat Pruisen tot het nemen eener offensive houding zich zoude kunnen geregtigd achten. De Belgische kwestie is nog niet ontward uit den dolhof van protokollen, door de diplomatische vindingrijkheid daargesteld; de bloedelooze oorlog zal nog eenigen tijd ter Conferentie gevoerd worden en nog zeer lang zullen papieren balletjes de eenige kogels zijn, welke de vrienden van Willem en Leopold op elkander zullen afschieten.

De Koning der Franschen, naar wij reden hebben te gelooven, beproefd thans al zijnen invloed bij de Noordsche hoven, om hen te bewegen zich van eene voorbarige tusschenkomst: in de Belgische zaak te onthouden. Hij raadt hun nog een weinig te wachten en eerst de tegenwoordige gisting in Belgie te laten bedaren. Hij heeft ook, naar men ons verzekert, gezinspeeld op de noodzakelijkheid waarin hij zich zou kunnen vinden om maatregelen te nemen, berekend om den oorlogzuchtigen geest der Fransche natie op te weken, die hij, evenzeer als zij, alle reden hebben te vreezen. De koning van Pruisen, tot nog toe, naar het schijnt, doof voor deze argumenten gebleven, verzekert, dat Lodewijk Filips, in het naauw gebragt zijnde, even zoo in de Belgische zaak zal handelen als hij in de Spaansche zaak gehandeld heeft.

FRANKRIJK.

PARIJS, 20 November.

Men schrijft uit Saragossa dd. 13 Nov. Onder de vijftien gisteren alhier als represaille gefusilleerde sergeanten waren zeven monniken, gelijk zij zulks zelven beleden hebben. Er loopt hier het gerucht dat Cabrera op het vernemen dezer represailles, hier en in andere steden genomen, bevel heeft gezonden om alle Christino-gevangenen te Cantavieja te doen fusilleren, doch dat de plaats-kommandant geweigerd heeft dien maatregel ten uitvoer te leggen. Te Alcanitz heeft men, volgens den *Correo d' Arragon* een komplot ontdekt om het kasteel en de plaats aan de carlisten over te leveren. Verscheidene personen zijn er in hechtenis genomen en gefusilleerd; men spreekt onder anderen van eenen carlistischen luitenant-kolonel, die vroeger tot de christinos overgeloopen was.

Volgens berigten uit Madrid dd. 13 dezer, had de minister van oorlog bevolen dat geene junta's zich meer met het nemen van represailles zullen hebben bezig te houden; dat dit een bloot militaire maatregel was en dienvolgens alleen door de bevelvoerende generaals der krijgvoerende partijen konde worden verordend.

Te Illescas, op zes uren afstands van de hoofdstad, hadden zich den 11den 40 carlistische ruiters vertoond en de nationale garde der plaats, die in de kerk zijne toevlugt had genomen, aldaar belegerd. Na eenen hardnekkigen toegenstand moest deze zich overgeven. De carlisten na allerlei baldadigheden en wreedheden uitgeoefend, en verscheidene woningen in brand gestoken te hebben, zijn afgetrokken, negen ingezetenen gevankelijk medevoerende.

— In eene particuliere correspondentie uit Parijs wordt het volgende gemeld:

Het doodschieten van eenen burger door eene schildwacht in den tuin der Tuilerien heeft verbazend veel opzien gebaard, de verontschuldiging, dat de omgekomene den wachtpost bedreigde, houdt geen steek want de post en de man waren door een ijzeren hek van twaalf voeten hoogte van elkander gescheiden. Het is eene daadzaak dat deze soldaat zijne consigne heeft overschreden, maar des niettemin zal dit bloedig voorval bij de volksmeening ongunstig op de bewoners der Tuilerien terug werken. Wat de dagbladen der regering in het vervolg ook mogen zeggen, kan niet thans niet meer worden geloochend, dat de Tuilerien worden bezet en bewaakt als eene belegerde vesting, en dat de burgerkoning in het vertrouwen op zijne burgers zoo verre gaat, dat hij den hem bewakenden wachtpost volledig strenge maatregelen tegen de geliefde burgers doet geven. Wij zijn met rassche schreden vooruitgegaan, wanneer men bedenkt hoe vele handdrukken in 1830 zijn gegeven, en hoe men thans in gevaar van zijn leven verkeert, zoodra men des avonds in de nabijheid van de Tuilerien een oogenblik blijft staan en zich niet terstond verwijdert, wanneer de schildwacht u toeroept *passez au large*. Dit zijn slechte kenteekenen van onzen te-

genwoordigen tijd, en hoe gerust de regering zich ook moge gelooven, is echter de omstandigheid, dat men in de nabijheid der Tuilerien zonder eenige bedenking kan worden doodgeschoten, het beste bewijs, dat deze gerustheid zoo groot niet is en dat men zich zelven en anderen begoochelt en tracht te begoochelen, door het tegendeel te beweren.

Uit de gisteren afgeloopen regterlijke instructie tegen den soldaat Belabre blijkt dat het doodschieten van den burger met de benaming *manslag door onvoorzigtigheid* wordt bestempeld.

— De minister van het openbaar onderwijs heeft dezer dagen een vrij zonderling besluit genomen. Voortaan zullen alle jongelieden, welke de koninklijke collegiën bezoeken, van een zoogenaamd schoolbulletin, of boekje moeten voorzien worden, waarin de leeraars hun gedrag, hunnen aanleg, gebreken, vorderingen, enz. zullen aanteekenen. Bij het vragen om posten, of bij het treden in eenige publieke betrekkingen, zullen deze boeken worden gevorderd, om te beoordeelen in hoe verre zij de door hen verlangde posten of betrekkingen, naar behooren, kunnen vervullen. Ook in bijzondere betrekkingen zal dit boekje, als waarborg voor de zedelijkheid van den zich aanbiedenden persoon, kunnen worden afgevorderd. De dagbladen verheffen zich tegen dit besluit en betoogen hoe verschillend een kind of jongeling dikwijls is, van hetgeen hij later worden zal; zoo wel ten opzigte van het zedelijke als van de geleerdheid, en, om maar slechts één voorbeeld te noemen; weet men dat een der kweekelingen van het school te Brienne steeds slecht genoteerd stond, en aangeduid werd als *buiten staat om ooit iets te worden:* ondertusschen was deze kweekeling: *Napoleon!* Daarenboven, waarom, tot in den ouderdom, het vroeger gedrag van mannen, welke zich naderhand verdienstelijk kunnen maken, aan de kaak stellen? Menigeen is in zijnen jeugd losbandig, lui, onbekwaam tot leeren geweest, die later zedelijk, werkzaam en kundig geworden is.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 21 November.

De stad Giessen kan thans mede op zijn tooneel boogen: het bezit namelijk de grootste thans levende schouwspeelster, jufvrouw *Treffert*, die tijdens Frederik den Grooten, als flengelman van een grenadier-regiment opgang gemaakt zou hebben. Zij is zoo groot, dat de eerste held als eene pop bij haar uitkomt. Hoogst grappig is het tafereel, wanneer zij eene teedere scene met eenen minnaar heeft, en deze zich in jufvrouw *Trefferts* lange armen volkomen verliest. Reeds tweemaal heeft zij den tooneelhemel met haar kapsel sterk beschadigd, en thans moet zij met den directeur overhoop liggen, die haar wegens hare hoogdragendheid, een gedeelte van haar traktement korten wil.

— Een der leden van de wetenschappelijke commissie, uit Franschen, Zweden, Denen en Noorwegen zamengesteld, welke onlangs een togt naar de noordpoolstreken ondernam, schreef den 29sten Augustus ll. aan een zijner vrienden, den russischen gezant in Hamburg, *von Struve*, een verslag van den togt, waaruit wij het volgende zamentrekken: Op den 15 Julij voer het gezelschap van *Hammerfest* af, en zette aan boord der korvet *la Recherche*, koers naar *Spitsbergen*. De onder zorglijke uitzigten begonnen vaart was zeer gelukkig. De groote ijsvelden zag men slechts in de verte en eerst digt bij de kust van *Spitsbergen* ontmoette men er van mindere uitgebreidheid. Acht dagen later deed zich een nieuw schouwspel voor: Als kerktorens spits toeloopende, met sneeuw bedekte ijsbergen; door sneeuwlagen omgeven; ijsvelden met kleinere bergen, telkens losrakende en met een geweldig gekraak in zee stortende, welke laatste bedekt was met eene menigte walvisschen en zeehonden, benevens geheele scharen van vogels, hier en daar ook walvisschen, het water in de hoogte spuitende — deze waren de voorwerpen, die het gezelschap het eerste aantroffen bij het inloopen der diepe baai van *Spitsbergen*. De indruk dien het gezigt van het eiland zelf maakte was in het eerst grootsch, doch verloor weldra veel door de eenzaamheid en bijna levenloosheid der natuur op die hoog noorde en koude plek van den aardbol. Men vond er overblijfselen van schipbreuken, door russische zeevaarders geleden, die meest alle er bij omgekomen waren. Omstreeks twaalf of veertien dagen bleef het gezelschap op het eiland, zich bezig houdende met wetenschappelijke waarnemingen, bij het heerlijkste weder en den helderen zonneschijn, die des middernachts zoo sterk was, dat men door een brandglas zwam konde ontsteken. Eerst op den dag van het vertrek viel er sneeuw. De schrijver van den brief bragt den nacht te voren op een bergtop door, waar men eene tent opgeslagen had, en welke berg als het hoogste punt voor de magnetische waarnemingen uitgekozen was. Bij het verlaten van den berg was er reeds twee voeten hoog sneeuw gevallen. Nimmer zag de schrijver *Spitsbergen* schooner dan op dat oogenblik; men meende als in de wolken te zijn; terwijl de zon, door eene zonderlinge weerkaatsing, als uit de lagere liggende sneeuwvelden scheen uit te stralen. De vrees van door de ijsschotsen, die zich reeds torenhoog voor de reede opstapelden, ingesloten te worden, deed met leedwezen besluiten om het anker te ligten; want dagelijks ontdekte men nog nieuwe zeedieren of planten; vooral waren de geologische waarnemingen van belang. Bij de terugvaart geraakte het vaartuig onder de ijsvelden, doch de wind was gelukkig niet sterk en het gelukte zich er door te werken. Aan een bezoek op het *Cherry-* of eigenlijk *Beeren-eiland* kon niet gedacht worden, daar de ijsschotsen de nadering ontoegankelijk maakten. Op den 12 Augustus bereikte de korvet *la Recherche* weder de haven van *Hammerfest*. Weinige dagen later deed een deel van de leden der Commissie, en daaronder de schrijver, in drie sloepen, een togt naar de *Noordkaap*, die voor de matrozen, door het gestadig roeijen, zeer afmattend was. Op de eilanden waar men zich hier en daar moest ophouden, werd kennis met de Laplanders aangeknoopt, die de schrijver wel zeer behoeftig vond, maar niet op dien lagen zedelijken en physieken trap, als men hun toeschrijft. De sloepen voeren het eiland *Magero*, om, waarop de *Noordkaap* gelegen is, bezochten dit punt en keerden na acht dagen naar *Hamme-fest* terug. Zoo als reeds elders gemeld werd, is deze wetenschappelijke expeditie voor een groot deel mislukt, omdat zij te laat in het jaargetijde ondernomen werd.

Publicke Veilingen.

Ten huize van den Vendumeester
S. F. FLU.
Dingsdag, den 15 Januarij 1839.

Het *eenderde* aandeel in de KATOEN-PLANTAADJE *INVERNESS*, gelegen in het Opper-district *Nickerie;* aankomende den Boedel WILLIAM MOORE. — *f 11,500.* — Opgehouden.

ADVERTENTIËN.

WIJKMEESTERS der Wijk, La. A., zullen op Maandag den 21sten dezer, een aanvang maken, met de jaarlijksche opneming in dezelve Wijk; ingevolge Publicatie van 5 | 6 Maart 1828.

Paramaribo, den 18 Januarij 1839.
L. D. J. VAN BOMMEL.
P. VOS.

(3731) Van Plantaadje *Picardt*, worden bij inschrijving te Koop aangeboden:

VEERTIG VATEN *SUIKER*.

De Inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen ter Griffie van het Geregtshof alhier, tot Woensdag, den 23 dezer maand, des voormiddags ten *negen* ure; wanneer derzelver opening, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Leden uit gemeld Geregtshof tot de Sequestratie, zal plaats vinden, en het hoogste bod (mits goedgekeurd), worden aangenomen.

De Kooper zal verpligt zijn, de Suiker voor eigene rekening en risico van Plantaadje te laten afhalen, binnen den tijd van *acht* dagen na de toewijzing.

Het monster der Suiker is ter bezigtiging ten huize van den ondergeteekende.

Paramaribo, den 15 Januarij 1839.
F. G. PICHOT L'ESPINASSE,
Seq. c. s.

(4157) OPREGTE *BORDEAUX-WIJN* in oxhoofden, te bekomen bij
A. J. POSNANKI.

(4151) *Eerste kwaliteit LIGHT-BROWN HAVANAH SIGAREN*, te bekomen bij
GEBROEDERS SOESMAN.

(2077) Voor eene *KATOEN-PLANTAADJE*, wordt een geschikt persoon tot **BLANK-OFFICIER** verlangd. — Adres ter dezer DRUKKERIJ.

Op favorabele conditiën te Koop:

(4150) Een *HUIS* en *ERF*, aan de *Watermolen Straat;* — Adres ter dezer DRUKKERIJ.

Wordt te Koop aangeboden:

(4152) Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Steenbakkerij Straat*, La. C. No. 120; — te bevragen ter dezer DRUKKERIJ.

Paramaribo, den 18 Januarij 1839.

(4158) De Ondergeteekende van voornemens zijnde, binnen kort, de Kolonie te verlaten, verzoekt aan alle die hem in privé of aan de Firma van RIES & TABAK verschuldigd zijn, *voor het einde dezer maand*, hunne rekeningen te betalen, zullende na dien tijd alle onbetaalde, ter vervolging worden overgegeven.

Voorts zal door den Vendumeester A. SALOMONS, op Woensdag den 23sten, Maandag den 28sten en Woensdag den 30sten Januarij aanstaande, 's morgens om 9 ure, ten Huize van RIES & TABAK, op Vendu worden verkocht:

PROVISIEN, RAAP-OLIE, STUKGOEDEREN, IJZERWAREN, AARDEWERK, VERFWAREN, en hetgeen verder ten voorschijn zal worden gebragt.

Paramaribo, den 18 Januarij 1839.
J. S. RIES.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, het Schip *de Koophandel*, Kapt. C. E. Hoeksma, van Amsterdam, hebbende 47 dagen reis.

Den 17den, de Engelsche Sloep *Sylph*, Kapt. G. Caple, van Cayenne, hebbende 4 dagen reis; Passagiers: de Heer Henrij Barklij en deszelfs bediende.

UITGEKLAARD.

Den 17den dezer, de Schoener *Jeannette*, Kapt. T. Gregorij, naar Marowijne.

(In het Opper district-Nickere)

Den 3den November ll. het Schip *Amsterdam*, Kapt. C. Abrahams Jr., naar Amsterdam; lading: 296 vaten Suiker.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.